

De Zaak van de Ontplofte Bruid
(en andere vertellingen)

Verdraaide Vertellingen

Terrence Weijnschenk

Voor hen die mij de inspiratie leverden
voor de verhaaltjes in deze bundel

En voor haar
Altijd weer voor haar

Met dank aan: Ankie, Anna, Piet en Hans

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook en evenmin in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Schrijver: Terrence Weijnschenk
Coverontwerp: Terrence Weijnschenk
ISBN: 9789402139587© Terrence Weijnschenk

Het Mannetje

De klap verscheurde de nachtelijke stilte als een tijger z'n prooi. Hij zat opeens rechtop in bed, zijn ogen wijd open. Hij weigerde te geloven wat hij zag en besloot zich rustig achterover te laten zakken om verder te slapen. Morgen zou hij zich niets herinneren van deze vreemde droom.

Toen de wekker ging wist hij dat hij gelijk had gekregen. De kamer zag er nog precies zo uit als toen hij gisteravond ging slapen. Dezelfde groen/bruine gordijnen, het slordige hoopje kleren op de vloer naast zijn bed, het rare mannetje dat stond te dansen op zijn nachtkastje... 'Zie je wel, alles is normaal!' stelde hij zichzelf glimlachend gerust. Hij woelde even met zijn handen door zijn haar, zei het mannetje goedendag en ging naar beneden om koffie te zetten. Het brood op de keukentafel was oud maar smaakte geroosterd nog prima. Gewoontegetrouw liet hij de pot pindakaas open staan. Hij wist dat het mannetje daarvan zou smullen als hij eenmaal naar zijn werk was.

Het was een dag als alle andere en Gerard van Zeveningen was een gewone ambtenaar in dienst van een gewone gemeente. In een gewone auto reed hij door een gewone straat in de richting van een gewone buitenwijk, aan de andere kant van de gewone stad waar hij zijn gewone huis bewoonde. Op het werk viel hij niet op en al jarenlang was hij een tevreden werknemer.

Toen het mannetje in zijn leven verscheen vond hij dat geen moment vreemd. Waarom zou je je leven niet delen met een raar klein mannetje dat uit het niets was verschenen in je wasdroger? Anderen woonden samen met een vrouw of man, anderen met hun kinderen en weer anderen met hun kat of hond. En Gerard woonde samen met een grappig klein mannetje dat hem alles gaf wat hij nodig had: aangenaam gezelschap dat niet moeilijk deed als hij een keertje laat thuiskwam van de vrijdagmiddagborrel.

En het mannetje gaf hem meer: als de televisie stuk ging stond er de volgende morgen een nieuwe. Als zijn ex belde nam het mannetje de hoorn uit zijn handen en vervolgde het gesprek met de stem van zijn huisgenoot. Ja, Gerard had het goed voor elkaar en ook het mannetje leek tevreden.

Een heel wrede Inborst

Hij lag op zijn rug naar de hemel te staren en na te denken over zijn lange leven. Verder had hij eigenlijk bijzonder weinig te doen. Toen hij nog jong was dacht hij op zijn oude dag te kunnen terugkijken op een rijk gevuld leven, vol met leuke anekdotes en geluksmomenten. Misschien had hij zelfs wel een bijdrage geleverd aan het welzijn van de mensheid! Maar het pakte allemaal net even anders uit.

Dit had hij niet verwacht. Toen hem het eeuwig leven werd gegeven dacht hij daar heel blij mee te kunnen zijn. Maar nu hij op de bodem van een trog met zijn linkerarm zat vastgeklonken aan een tektonische plaat en met zijn rechterbeen aan een andere, dacht hij daar heel anders over.

Over een jaartje of tweeduizend zouden de verschuivende aardkorst-platen weer een paar centimeter verder uit elkaar liggen. Hij zou vermoedelijk niet doodgaan maar waarschijnlijk wél wensen dat hij dat was.

Degene die deze straf voor hem had bedacht beschikte wel over een heel wrede inborst.

Het ongeschreven Boek

Het boek dacht diep na. Door wat voor schrijver wilde het geschreven worden? Moest het een debuut worden of een boek in een lange rij van successen? En dat succes: ging dat dan vooral om goede kritieken of meer om verkoopcijfers?

'Een goed boek schrijft zichzelf' had het wel eens gehoord. Nou, niet dus. Al was het maar omdat elk boek een auteur nodig heeft.

En dan nog moest het kiezen: wilde het een detective worden, een historische roman of misschien zelfs een chicklit? Een schrijver zou het wel weten, maar wat kon het zelf nu, als eenvoudig ongeschreven boek?

Misschien moest het maar eens in zijn kristallen kubus kijken. Maar helaas kon hij niets zien. Tja, boeken hebben nu eenmaal geen ogen. En zeker ongeschreven boeken niet.

Hij probeerde de beslissing voor zich uit te schuiven en hoopte maar op de inspiratie van een aardige schrijver die hem op een dag uit de vingers zou laten komen.

De Vortex

Er was sprake van een enorme vortex die op ons af zou komen. Echt een heel erg grote. Zo groot dat-ie alles en iedereen op de planeet kon wegvagen. Echt onvoorstelbaar groot dus. Nou ja, misschien niet onvoorstelbaar want iedereen kan zich wel voorstellen hoe een soort van oversized geëlektrificeerde tornado vanuit de ruimte over de aarde zou razen om al het leven daar uit te roeien. En ook het Vrijheidsbeeld, de Taj Mahal en de Eiffeltoren zou vernietigen.

Ik bedoel maar, iedereen heeft toch wel eens een rampenfilm gezien? Oké, behalve dan wellicht die één op de zes aardbewoners die leeft zonder elektriciteit. En zonder elektriciteit is het lastig TV-kijken kunt u zich indenken. Men kan dan wel naar de TV kijken maar persoonlijk lijkt mij dat minder boeiend dan TV kijken.

U merkt dat ik wat aan het raaskallen ben maar ik verzeker u dat daar een goede reden voor is. Hierbij mijn relaas van de gebeurtenissen.

Larry, ik en nog een paar anderen werden teruggestuurd naar het verre verleden om een echte ouderwetse sjamaan te halen die wellicht de aanstaande crisis voor ons kon bezweren. Letterlijk.

Afijn, wij een paar honderdduizend jaar terug naar het verleden. Misselijk aankomen natuurlijk. Op het geluid van ons kokhalzen - of misschien wel op de geur van onze kots - komt er een stel mannetjes af. Erg harige mannetjes. Met knotsen in de hand.

Eentje van hen draagt een speer. In een universeel gebaar van overgave (wij hebben net overgegeven maar u weet vast wel wat ik bedoel) gooien wij onze handen in de lucht.

Larry heeft duidelijk iets teveel naar de natuurzender gekeken op TV. Hij gaat namelijk vlak voor de mannetjes op zijn rug liggen, trekt zijn shirt open en biedt zijn strot aan. De mannetjes kijken elkaar aan in opperste verbazing terwijl ze op Larry wijzen. Wellicht is wat hij doet een hele goede truc bij wilde dieren maar wij hebben hier te maken met mensen. Beschaafde mensen zelfs want in hun nederzetting krijgen wij wat te drinken. Het smaakt naar een mix van bosbessensap en varkenspis en is dat waarschijnlijk ook. Maar zeker op een diplomatieke missie moet je niet al te kieskeurig zijn. En eerlijk gezegd smaakte het drankje helemaal niet zo slecht. Misschien omdat ze in deze tijd varkens nog niet vol spoten met allerlei chemische rotzooi om ze nog dikker te krijgen.

Hoe het ook zij, toen duidelijk was dat wij voor hun sjamaan kwamen begrepen zij niet dat wij hem alleen maar even wilden lenen. Zij dachten dat zij hun sjamaan voor altijd kwijt zouden raken (en zouden daar gelijk in krijgen maar we wilden hem echt alleen maar voor een paar daagjes lenen. Echt waar!).

Afijn, het werd dus knokken. Ik kreeg een hamer op mijn tenen en een maat van Larry kreeg een mooie schram op z'n bovenarm en een pracht van een bult op z'n voorhoofd maar verder waren wij oké.

Helaas kwamen twee van de mannetjes om. Eentje brak zijn nek bij Larry in de houdgreep en een ander trapte ik iets te enthousiast in het gezicht. Niet mijn schuld dat onze verre voorouders van die dunne schedels hadden. Toch?

Hoe dan ook: terug in onze tijd bleek Larry opeens Harry te heten en de zangeres die bovenaan de hitlijsten stond was opeens een zanger. Voor het uiterlijk maakte dat trouwens weinig verschil want ze zag er toch altijd al uit als een verklede kerel.

Zelf dacht ik overigens opeens linkshandig te zijn geworden. Maar dat leek maar zo omdat ik voor de spiegel stond te controleren of ik al m'n ledematen nog had. Maar behalve een gekneusde teen bleek ik niets te mankeren.

De kleine harige sjamaan die wij hadden meegenomen was vooral kwaad. Mijn baas fluisterde mij toe dat als onze grote vriend uit het verleden en de vortex elkaar zouden ontmoeten, dat vrijwel zeker het leven zou kosten aan de kleinste van de twee. Zo goed en zo kwaad (o, en wat was die kleine kwaad!) probeerden wij onze gast (wij hadden hem wreed ontvoerd en weggehaald bij zijn familie, zijn vrienden en zelfs zijn tijd. Maar wij noemden dat 'gerechtvaardigd') uit te leggen waarom hij hier was. Nadat wij onze versie van de aankomende vortex voor hem hadden beschreven leek hij de bedoeling te snappen want hij nam het krijtje over, tekende zichzelf op het schoolbord tegenover de vortex en tekende ook nog een paar symbooltjes boven zijn eigen hoofd. Deze man was verre van dom!

Hij begon ons op te dragen bepaalde dingen voor hem te halen zoals stukken hout en kruiden en ingewanden van bepaalde dieren en zo. Intussen stond hij uitgebreid in zichzelf te mompelen en maakte een paar keer zelfs het teken van het kruis! Was dat al zó oud, dan?

Nu lijkt alles klaar te zijn voor de grote confrontatie. Met zijn allen kijken wij naar de lucht en wachten in spanning op de dingen die komen gaan.

De Macht

Zodra hij de kamer binnen liep wist hij dat hij goed zat.
Ondanks de warmte die afstraalde van de open haard
hulde de ruimte zich in een ijzige koude.

Een grote leunstoel stond schuin voor de vuurplaats.
De kleur van de bekleding was vermoedelijk ooit donkerrood geweest.
In de stoel zat een oude man die hem vroeg naderbij te komen.
Toen hij dichtbij genoeg was om de adem van de man te ruiken
ontdekte hij dat de man nauwelijks ouder was dan hijzelf.

Het waren de blik in zijn ogen en de droefheid in zijn stem
die enkele decennia bovenop zijn leeftijd in jaren optelden.

De man bood hem niets te drinken aan.
De tijd van beleefdheden lag reeds ver achter hen.

Nu zou hij het verhaal gaan horen en de man stelde hem niet teleur.
Zo kwam hij erachter wie er nu werkelijk de macht in handen had.